

Коли середмістя огорне плакучий дудук...

Ганна Синьоок

Коли середмістя огорне плакучий дудук,
Відкриваються пори на шкірі, в асфальті – тріщини...
Щілини в камінні вужами повзтимуть... Мов дух
Зродивсь з підземелля, щоб світ відвернути від знищення.

Зіщуляться очі від звуків, що наскрізь печуть,
Вплітаються в колір волосся сумними акордами.
Дудук в середмісті – молитва із "місця плачу",
Де всі папірці зі секретними шифрами й кодами.

І хто ти – паломник, аскет, мандрівник, пілігрим...
Прочитуєш в музиці псалми та вчишся тлумачити.
І щемко стає, бо за межами дивної гри
Є дещо таке, що боїшся вважати утраченим.

До шкіри медової тулиться вітер із гір,
Що пахне келійним камінням, серпневими квітами.
І голос із горла сколихує тишу богів,
І час, що належав богам, повертається світові.

І все, що свідомість вкладає в поняття "гріх",
Сповзає в щілини, шпарини, розлами і тріщини...
То хто ти – паломник, аскет, мандрівник, пілігрим?..
Що навіть звідтіль відчуваєш мене і ближчаєш...

/Ганна Синьоок, зі зб. "Меседжі кави й каменю"/